

CAPITOLUL 1

Dormeam. Când m-am trezit, se auzeau zgomotele mărunte pe care le scoate în mod firesc o persoană când pregătește ceai. Dar mă trezisem cu șase minute mai devreme decât intenționasem. De ce? Am interogat Nava.

De cart era locotenentul Ekalu¹. Indignată de ceva, chiar puțin furioasă. Dinaintea ei, peretele afișa o imagine cu Stația Athoek, cu tot cu navele care o înconjurau. Cupola de deasupra grădinilor era aproape invizibilă din acest unghi. Planeta însăși era pe jumătate în umbră, pe jumătate strălucea în alb și albastru. Zumzetul de fundal al comunicațiilor nu arăta nimic în neregulă.

Am deschis ochii. Pereții cabinei mele afișau aceeași priveliște a spațiului din jur la care se uita locotenentul Ekalu pe puntea de comandă – Stația Athoek, nave, planeta Athoek. Balizele celor patru porți interstelare ale sistemului. Nu aveam nevoie de ecrane pentru a o vedea. O puteam zări oriunde, oricând doream. Dar nu comandasem niciodată să fie afișată aici. Nava o făcuse din proprie inițiativă.

¹ Personajele acestei cărți, a treia (după *Războiul ancilară* și *Trădare ancilară*) din trilogia „ancilară” a lui Ann Leckie, au o înfățișare ambiguă și nu se diferențiază după sex. Autoarea însă le consideră feminine pe toate. Dacă în limba engleză substantivele pot fi de genul masculin sau feminin în funcție de context, în limba română situația este mai nuanțată, substantivele schimbându-și forma după gen (în plus, există și genul neutru). Există cazuri în care substantivele românești nu au formă pentru genul feminin și atunci alăturarea unui substantiv masculin cu un pronume feminin pare nefirească. (n. red.)

Seivarden stătea în picioare lângă masa din cabina de trei metri pe patru și prepara ceai. Folosea vechiul serviciu din porțelan și numai două boluri, dintre care unul era ciobit, un rezultat al ineptelor sale încercări inițiale de a se face utilă, cu mai bine de un an în urmă. Trecuse o lună de când nu mă mai servise, însă eram atât de obișnuită cu prezența ei, încât atunci când mă trezisem o acceptasem instantaneu.

— Seivarden, am spus.

— Nava, de fapt.

Înclină ușor din cap în direcția mea, concentrată în continuare pe ceai. Pentru comunicarea cu echipajul, *Mila lui Kalr* utiliza de cele mai multe ori implanturi auriculare sau vizuale și ne vorbea direct în urechi sau ne arăta cuvinte sau imagini. Din câte îmi puteam da seama, așa proceda și acum: Seivarden citea cuvintele primite de la Navă.

— Acum sunt Nava. Ai primit două mesaje când dormeai, dar nimic care să-ți solicite urgent atenția, doamnă comandant.

M-am ridicat și am dat pătura la o parte. Cu trei zile în urmă, umărul îmi fusese prins într-un dispozitiv corector, care-mi amortise și-mi imobilizase brațul. Încă savuram libertatea de mișcare recâștigată.

Seivarden continuă:

— Cred că uneori locotenentului Seivarden îi e dor de astfel de lucruri.

Datele pe care le primea Nava de la ea – și pe care eu le puteam vedea printr-o simplă atingere – arătau o ușoară teamă și un vag sentiment de stinghereală. Nava avea însă dreptate: ea savura această mică revenire la vechile noastre roluri, chiar dacă mie, mi-am dat seama, nu-mi făcea plăcere.

— Cu trei ore în urmă am primit un mesaj de la doamna comandant Uemi.

Doamna comandant Uemi era omologul meu din Sistemul Hrad, aflat la o poartă distanță. Ea se afla la comanda tuturor navelor militare radchaaiene staționate acolo. Nu știu

cât mai valora acest lucru, având în vedere că tot spațiul radchaaian era acum angajat într-un război civil, iar autoritatea doamnei comandant Uemi, ca și a mea, de altfel, venea de la acea parte din Anaander Mianaai care stăpânea în prezent Palatul Omaugh.

Nava continuă:

— Palatul Tstur a fost cucerit.

— Aș putea ști de către cine?

Seivarden se îndepărtă de masă cu un bol de ceai în palma înmănușată; veni lângă mine, pe pat. Mă cunoștea de atât timp, încât nu o mai surprinse reacția mea sau faptul că nu apucasem să-mi pun mănuși.

— De Stăpâna Mianaaiului, de cine altcineva? răspunse cu un zâmbet slab și-mi oferî bolul. Acea care, după Uemi, nu te iubește prea mult, doamnă comandant. Nici pe tine, nici pe Uemi.

— Am înțeles.

În mintea mea nu exista aproape nicio diferență între părțile lui Anaander Mianaai, Stăpâna Radchului, și oricum niciuna dintre ele n-avea vreun motiv să fie mulțumită de mine. Dar știam de ce parte era doamna comandant Uemi. Sau chiar CE parte era comandant. Anaander avea multe trupuri și era obișnuită să se afle în zeci, dacă nu în sute de locuri în același timp. Acum era redusă și fragmentată, iar multe dintre trupurile ei clonate fuseseră pierdute în această luptă cu sine. Bănuiam în mod serios că Uemi însăși era un fragment din Stăpâna Radchului.

— Doamna comandant Uemi, continuă Seivarden, a adăugat că acea parte din Anaander care a preluat comanda Tsturului a reușit și să-i taie complet conexiunea cu restul părților ei aflate în exteriorul Sistemului Tstur, astfel ca restul fragmentelor ei să nu poată afla ce are de gând. Dar dacă doamna comandant Uemi ar fi în locul lui Anaander Mianaai, zice ea, ar aloca majoritatea resurselor de care dispune pentru a proteja sistemul, acum că a cucerit palatul. Ar fi însă foarte tentată și să trimită pe cineva după *tine*,

doamnă comandant, dacă i-ar sta în putință. Căpitanul flotei Hrad dorește să atragă atenția asupra faptului că a primit aceste vești de la o navă venită de la Palatul Omaugh, așa că informațiile sunt deja vechi de câteva săptămâni.

Am sorbit o gură de ceai.

— Dacă tirana a fost atât de nesăbuită, încât să trimită nave aici în secunda în care a preluat controlul asupra Tsturului, n-ar putea ajunge mai devreme de...

Mila lui Kalr îmi arată calculele.

— Mai devreme de o săptămână.

— Acea parte din Stăpâna Radchului are motive să fie foarte furioasă din cauza ta, sublinie Seivarden în numele Navei. Și se știe că reacționează radical față de cei care o irită prea tare. Ar fi venit după noi mai repede, dacă ar fi putut.

Se încruntă la cuvintele care îi apărură în fața ochilor, însă, desigur, le puteam vedea și eu și știam despre ce e vorba.

— Al doilea mesaj este de la guvernatoarea sistemului, Giarod.

N-am răspuns imediat. Guvernatoarea Giarod era autoritatea supremă desemnată pentru tot Sistemul Athoek. În plus, ea era, mai mult sau mai puțin direct, cauza rănilor de care de-abia mă vindecasem – răni care fuseseră cât pe ce să mă ucidă. Pentru că eram cine și ce eram, știam dejace spune în mesajul acela către mine și nu era necesar ca Seivarden să-l citească cu voce tare.

Dar *Mila lui Kalr* avusese cândva unități ancilare: corpuri umane devenite slave ale inteligenței sale artificiale, care jucau rol de mâini și picioare, urechi și ochi pentru navă. Între timp, ele dispăruseră, fiind îndepărtate, iar acum Nava avea un echipaj format în totalitate din oameni. Știam că soldații obișnuiți de la bord acționau uneori în numele Navei, vorbind pentru ea și făcând ceea ce ea nu mai putea să facă, ca și cum ei ar fi unitățile ancilare pe care le pierduse. De obicei nu în prezența mea – pentru că

eram eu însămi o unitate ancilară, ultimul fragment rămas din nava de transport de trupe *Răzbunarea lui Toren*, distrusă în urmă cu douăzeci de ani. Încercările soldaților mei de a imita ceea ce fusesem odată nu mă amuzau, nici nu mă încălzeau, însă nu le interzisesem. Până de curând, ei nu știuseră nimic despre trecutul meu. Oricum, păreau să găsească în acest comportament un mod de a se feri de intimitatea inevitabilă pe care o presupune traiul într-o navă mică.

Totuși Seivarden nu avea nevoie de asemenea jocuri. Ea o făcea pur și simplu fiindcă așa dorea Nava. Dar de ce își dorea Nava așa ceva?

— Guvernatoarea Giarod vă solicită să vă întoarceți la stație cât mai repede cu putință, zise Seivarden.

Zise Nava.

Această cerere, acoperită sau nu de voalul subțire de politețe al aceluia „cu putință”, era mai tranșantă decât ar fi fost nevoie. Seivarden nu era la fel de indignată ca locotenentul Ekalu, însă era cu siguranță curioasă să vadă cum voi răspunde. Continuă:

— Guvernatoarea nu și-a motivat cererea. Deși aseară Kalr Cinci a observat că era agitație chiar la intrarea în Grădina Subterană. Forțele de securitate au arestat pe cineva și de atunci toți sunt neliniștiți.

Nava îmi arată fragmente din ce văzuse și auzise Cinci, aflată încă în stație.

— Dar Grădina Subterană nu a fost evacuată? am întrebat eu; cu voce tare, din moment ce așa își dorea Nava să poarte această conversație, indiferent de părerea mea. Ar trebui să fie goală.

— Exact, răspunse Seivarden.

Nava.

Majoritatea rezidentelor Grădinii Subterane fuseseră ychane – disprețuite de xhaie, alt grup etnic athoekian, care se descurcase mai bine decât altele cu ocazia anexării. Teoretic, când imperiul radchaaian anexa o lume, distincțiile

etnice deveneau irelevante, însă realitatea nu era așa de simplă. Iar unele dintre temerile mai puțin rezonabile ale guvernatoarei Giarod le aveau drept obiect pe ychanele din Grădina Subterană.

— Splendid. Trezește-l pe locotenentul Tisarwat, te rog, Navă.

De când ajunseserăm aici, Tisarwat își petrecuse timpul făcându-și relații în Grădina Subterană și printre angajații Administrației Stației.

— Am trezit-o deja, răspunse Seivarden în locul *Milei lui Kalr*. Până când te îmbraci și mănânci, naveta va fi gata.

— Mulțumesc.

Am descoperit că nu-mi venea să zic nici „Mulțumesc, Navă”, nici „Mulțumesc, Seivarden”.

— Doamnă comandant, sper că nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, zise Nava prin Seivarden.

Seivarden, deja ușor neliniștită, începu să se frământa; acceptase să acționeze la comanda Navei, dar fusese brusc cuprinsă de îngrijorare, bănuind probabil că Nava se apropia de scopul discuției.

— Cu greu îmi pot imagina că tu ai face vreodată prea multe presupuneri, Navă.

Dar desigur că vedea aproape tot ce era de văzut la mine: fiecare răsuflare, fiecare tresărire a fiecărui mușchi. Mai mult chiar, pentru că încă eram cablată ca o unitate ancilară, chiar dacă nu eram ancilara Navei. Știa cu siguranță că mă deranja când folosea un ofițer pe post de unitate ancilară.

— Voiam să te întreb, doamnă comandant. Atunci, la Omaugh, ai zis c-aș putea să fiu propriul meu căpitan. Ai vorbit serios?

O secundă, am avut senzația că gravitația navei dispăruse. N-avea nici un rost să încerc să-mi ascund reacția la cuvintele ei, fiindcă putea să vadă fiecare detaliu al reacției mele fizice. Seivarden nu se pricepuse niciodată prea bine să se prefacă impasibilă, așa că pe fața ei aristocratică se

putea citi consternare. Probabil n-avusese nicio bănuială că într-acolo bătea Nava. Deschise gura să zică ceva, clipi, o închise. Se încruntă.

— Da, am vorbit serios, i-am răspuns eu.

Pentru radchaaiene, navele nu sunt oameni. Suntem echipamente. Arme. Instrumente care funcționează după cum li se ordonă, atunci când e necesar.

— M-am tot gândit la asta de când ai spus-o, zise Seivarden.

Ba nu, zise *Mila lui Kalr*.

— Și am ajuns la concluzia că nu vreau să fiu căpitan, însă am descoperit că-mi place ideea că aș putea fi.

Se vedea clar că Seivarden nu-și dădea seama dacă ar trebui să se simtă ușurată sau nu. Știa ce sunt, știa poate și de ce zisesem ce zisesem în ziua aceea la Palatul Omaugh, dar era o radchaaiană de familie bună, care se aștepta, precum orice ofițer radchaaian, ca Nava să-i asculte cu sfinte-nie ordinele. S-o susțină întotdeauna.

Eu însămi am fost o Navă. Navele pot avea sentimente foarte, foarte puternice pentru căpitanii sau locotenenții lor. Știam din proprie experiență. Știam atât de bine. În toată viața mea de două mii de ani, nu crezusem vreodată c-o să am motiv să-mi doresc altceva. Pierderea irevocabilă a fostului meu echipaj era ca o rană neagră pe suflet, la care învățasem să nu mă uit. Nu prea des, în orice caz. În același timp, în ultimii douăzeci de ani mă obișnuisem să iau propriile-mi decizii, fără să mă consult cu nimeni altcineva. Să fiu stăpână peste propria-mi viață.

Crezusem cumva că nava mea o să aibă aceleași sentimente pentru mine ca acelea pe care le avusesem eu pentru căpitanii mei? Pentru că asta era imposibil. Navele nu au astfel de sentimente pentru alte nave. Chiar crezusem asta? De ce?

— În regulă, am zis și am sorbit o gură de ceai.

Nu vedeam niciun motiv pentru care Nava să vorbească despre aceste lucruri prin Seivarden.

Dar desigur, Seivarden era în totalitate umană. În plus, era locotenentul amaat din *Mila lui Kalr*. Poate cuvintele Navei nu-mi erau destinate mie, ci ei.

Seivarden nu fusese niciodată genul de ofițer căruia să-i pese, sau care măcar să observe ce simțea nava ei. Când servise în *Răzbunarea lui Toren* nu se numărase printre favoritele mele. Navele însă au gusturi diferite și deci favorite diferite, iar Seivarden se perfecționase mult în ultimul an.

O navă cu unități ancilare își putea exprima sentimentele printr-o mie de gesturi mărunte diferite. Ceaiul unui ofițer favorit nu era niciodată rece. Mâncarea sa era pregătită exact așa cum îi plăcea. Uniforma i se potrivea întotdeauna perfect și îi stătea foarte bine, fără să facă eforturi. Micile sale nevoi sau dorințe îi erau împlinite aproape în secunda în care se iveau. Iar în majoritatea timpului, favorita nu făcea decât să se simtă confortabil. Cu siguranță mai confortabil decât în alte nave pe care servise.

Aproape întotdeauna era o relație cu un singur sens. În urmă cu atâtea săptămâni, la Palatul Omaugh, îi spusese Navei că ar putea fi o persoană adevărată, care să se comande singură. Iar acum ea îmi spunea mie – și, deloc accidental, și lui Seivarden – că își dorea asta, chiar dacă doar ca idee. Își dorea ca acest lucru să fie cunoscut. Își dorea, poate, să primească înapoi ceva din sentimentele pe care le oferea, sau măcar puțină recunoaștere.

Nu observasem ca amaatele lui Seivarden să fi fost îndeosebi de preocupate. Pe de altă parte, ele, ca toți soldații din *Mila lui Kalr*, erau oameni și nu anexe ale Navei. Ar fi putut să se simtă ciudat din cauza nenumăratelor mici intimități pe care Nava le-ar fi putut cere de la ele.

— În regulă, am repetat.

În cabina ei, locotenentul Tisarwat își trăgea cizmele. De-abia se trezise, și Bo Nouă o aștepta cu ceaiul. Restul decadei Bo dormea adânc, iar unele visau. Amaatele lui Seivarden tocmai își terminau îndatoririle și se pregăteau să mănânce. Medicul și jumătate din kalrele mele

dormeau încă, dar nu foarte adânc. Nava urma să le trezească peste cinci minute. Ekalu și etrepele continuau să stea de cart. Locotenentul Ekalu continua să fie ușor indignată de mesajul guvernatoarei și deranjată de încă ceva, nu știam clar motivul. Afară, praful se mișca alene deasupra carenei Navei, încălzit de lumina soarelui lui Athoek.

— Mai e și altceva?

Bineînțeles că era. Seivarden, neliniștită de când începuse această parte a conversației, clipi, sperând să-i apară răspunsul în fața ochilor. Nimic, o secundă întreagă. Apoi: *Nu, doamnă comandant, asta e tot.*

— Nu, doamnă comandant, citi Seivarden cu voce tare. Asta e tot.

Vocea îi era nesigură. Pentru cineva care cunoștea cât de cât navele, acea scurtă pauză fusese elocventă. Eram ușor surprinsă că o observase și Seivarden, care ignorase întotdeauna sentimentele navelor în care servise. Clipi de trei ori și se încruntă. Îngrijorată. Tulburată. Nesigură pe ea, ceea ce nu-i stătea în fire. Zise:

— Ți se răcește ceaiul.

— E-n regulă, i-am spus și l-am dat peste cap.

Locotenentul Tisarwat își dorea de zile întregi să se întoarcă la Stația Athoek. Ne aflam în acest sistem abia de două săptămâni și deja își făcuse prieteni și relații. Încercase să obțină un fel de influență asupra administrației sistemului aproape din momentul în care pusese piciorul în stație. Deloc surprinzător, având în vedere situația. Tisarwat nu mai era Tisarwat de ceva vreme – Anaander Mianaai, Stăpâna Radchului, îl modificase pe nefericitul locotenent în vârstă de șaptesprezece ani cu scopul transformării sale într-o simplă anexă a ei însăși, doar o altă parte a Stăpânei Radchului. Sperase să nu-mi dau seama că asta devenise Tisarwat și că aceasta va putea să stea cu ochii pe mine și să păstreze controlul asupra *Milei lui Kalr*. Eu îmi dădusem însă seama și eliminasem implanturile care o legau pe

Tisarwat de Stăpâna Radchului, astfel încât ea era acum altă persoană – un nou locotenent Tisarwat, cu amintirile (și probabil unele dintre tendințele) celei dinainte, dar care petrecuse și câteva zile în postura de cea mai puternică persoană din spațiul radchaaian.

Mă aștepta chiar lângă sasul navei. Avea șaptesprezece ani și nu era prea înaltă, ci doar zveltă, așa cum sunt unele adolescente de vârsta aceea a căror creștere încă nu s-a încheiat. Era încă amețită după somn, dar cu părul perfect pieptănat și uniforma maro închis impecabilă. Bo Nouă, aflată deja la bordul navei, nu și-ar fi lăsat tânărul locotenent să iasă din cabină altfel decât perfect aranjată.

— Doamnă comandant, zise Tisarwat cu o plecăciune. Mulțumesc că mă iei cu tine.

Ochii ei liliachii – o rămășiță de la vechea Tisarwat, care fusese zvăpăiată și frivolă și-și cheltuisese probabil primul salariu ca să-și schimbe culoarea ochilor – erau serioși. În spatele lor însă era cu adevărat încântată și chiar puțin emoționată, cu toate pilulele pe care i le dăduse medicul din *Mila lui Kalr*. Implanturile instalate de Stăpâna Radchului nu funcționaseră corect și bănuiam că provocaseră leziuni ireparabile. Eu le scosesem cât putusem de repede și remediasem astfel parțial problema, dar probabil că și creasem altele. Dacă ținem seama și de intensele ei sentimente ambivalente – absolut de înțeles – pe care le nutrea pentru Anaander Mianaai, cu care probabil încă împărțea o parte din identitate, rezultatul era o stare aproape permanentă de suferință emoțională.

Totuși, din câte-mi dădeam seama, astăzi se simțea foarte bine.

— Cu plăcere, locotenent.

— Doamnă comandant – dorea, mi-am dat seama, să discute despre ceva înainte să intrăm în navetă. Guvernatoarea Giarod constituie o problemă.

Guvernatoarea Giarod fusese desemnată de aceeași autoritate care mă trimisese pe mine în Sistemul Athoek.

Teoretic, eram aliate în lupta pentru a menține sistemul sigur și stabil, dar ea le oferise informații dușmanilor mei cu câteva zile în urmă, motiv pentru care fusesem foarte aproape de moarte. Și deși atunci probabil că nu-și dăduse seama, acum știa cu siguranță, însă eu nu promisem de la ea niciun cuvânt, nicio explicație sau scuză, nicio recunoaștere de orice fel. Doar această cerere, făcută pe un ton aproape jignitor, de a merge în stație.

— La un moment dat, continuă Tisarwat, cred că vom avea nevoie de o nouă guvernatoare de sistem.

— Mă îndoiesc că Palatul Omaugh ne va trimite una prea curând, locotenent.

— Desigur că nu, doamnă comandant, răspunse Tisarwat. Dar aş putea îndeplini eu această funcție. Aş putea fi guvernatoare. M-aş pricepe.

— N-am nicio îndoială, locotenent, i-am spus pe un ton egal.

M-am întors, gata să mă împing peste pragul dintre gravitația artificială din *Mila lui Kalr* și imponderabilitatea din navetă. Am realizat că, deși Tisarwat rămăsese absolut nemiscată cât vorbisem, cuvintele mele o loviseră din plin. Durerea era alinată de medicamente, totuși se afla acolo.

Fiindcă era cine era, trebuia să știe că aveam să mă opun dorinței ei de a fi guvernatoare de sistem. Eu mai eram în viață numai pentru că Anaander Mianaai, Stăpâna Radchului, credea sau spera că reprezintă un pericol pentru dușmana ei. Numai că, desigur, inamica lui Anaander Mianaai era ea însăși. Pe mine nu prea mă interesa care parte din Stăpâna Radchului ieșea victorioasă; din punctul meu de vedere, erau toate la fel. Mai degrabă aş fi preferat să fie complet distrusă. Era un țel care-mi depășea cu mult abilitățile, dar ea mă cunoștea suficient de bine ca să înțeleagă că-i voi face cât de mult rău pot – ei, cu totul. Încercase să pună stăpânire pe bietul locotenent Tisarwat pentru a se afla suficient de aproape ca să controleze pe cât posibil

daunele. Chiar Tisarwat recunoscuse asta față de mine, la scurt timp după ce ajunsese la Stația Athoek.

Iar acum câteva zile, Tisarwat spusese: „Dar înțelegi, doamnă comandant, că facem amândouă exact ce vrea ea?” Acest „ea” fiind Anaander Mianaai. La care eu îi răspunsese că nu mă interesează ce-și dorește Stăpâna Radchului.

M-am întors iar spre Tisarwat, i-am pus o mână pe umăr și i-am spus blând:

— Mai întâi să vedem ce ne aduce ziua de azi, locotente.

Sau săptămânile sau lunile care vin. Spațiul radchaaian era mare. Luptele din palatele provinciale pot ajunge aici, la Athoek, mâine, sau săptămâna viitoare, sau la anul. Sau poate se sting în palate și nu mai ajung deloc, deși nu m-aș baza pe asta.

Adesea vorbim nonșalant despre distanțele din interiorul unui sistem solar; spunem, de exemplu, că o stație se află lângă un satelit sau o planetă, sau că o poartă se află lângă cea mai importantă stație dintr-un sistem, dar de fapt distanțele respective se măsoară în sute de mii, dacă nu chiar milioane de kilometri. Iar stațiile avanposturi ale unui sistem se pot afla la sute de milioane sau chiar la miliarde de kilometri de porțile respective.

Cu câteva zile în urmă, *Mila lui Kalr* se aflase cu adevărat periculos de aproape de Stația Athoek, însă acum era aproape doar în sens relativ. Cu naveta vom parcurge distanța într-o zi. *Mila lui Kalr* era capabilă să-și genereze propriile porți, scurtături prin spațiul normal, astfel încât să ajungem acolo mult mai repede, totuși folosirea porții în apropierea unei stații aglomerate era periculoasă, fiindcă riscam să intrăm în coliziune cu orice obiect care s-ar fi putut afla în calea noastră la ieșirea din spațiul porții. Nava ar fi putut s-o facă, și chiar o făcuse recent. Dar pe moment era mai sigur să luăm naveta, care era prea mică pentru

a-și genera propria gravitație și cu atât mai puțin propria poartă. Problema guvernatoarei Giarod, oricare ar fi fost aceea, trebuia să aștepte.

Iar eu aveam destul timp să mă gândesc la ce vom găsi în stație. Ambele facțiuni ale lui Anaander Mianaai (presupunând că erau doar două, ceea ce nu era foarte înțelept) vor avea cu siguranță agenți în stație, dar niciunul dintre ei nu va fi militar. Căpitanul Hetnys – acea dușmană a mea căreia guvernatoarea Giarod îi oferise informații periculoase cu atâta lipsă de prudență – era înghețată într-un modul de anabioză în *Mila lui Kalr*, cu tot cu ofițerii săi. Nava ei, *Sabia lui Atagaris*, orbita la mare distanță de planeta Athoek, cu motoarele dezactivate și toate unitățile ancilare în modulele personale de anabioză. *Mila lui Ilves*, singura navă militară din sistem în afară de *Sabia lui Atagaris* și de *Mila lui Kalr*, era ocupată cu inspectarea stațiilor avanposturi, iar căpitanul ei nu dăduse vreun semn că are de gând să-mi nesocotească ordinele. Securitatea Stației și Securitatea Planetară erau singurele care puteau reprezenta o amenințare înarmată, numai că, pentru Securitate, „înarmat” înseamnă doar bastoane imobilizante. Asta nu înseamnă că Securitatea nu putea reprezenta *nicio* amenințare – mai ales pentru cetățenii neînarmați –, dar nu reprezenta o amenințare pentru mine.

Oricine ar fi înțeles că nu-i susțineam facțiunea din Stăpâna Radchului putea acționa împotriva mea doar prin mijloace politice. Deci cu politică ne vom război. Poate ar trebui să mă inspir din tactica locotenentului Tisarwat și s-o invit pe șefa Securității Stației la cină.

Kalr Cinci se afla încă în Stația Athoek, cu Opt și Zece. Stația fusese suprapopulată și înainte ca Grădina Subterană să fie avariata și evacuată, așa că nu existau destule paturi pentru toți. Kalrele mele instalaseră lăzi și paletă într-un colț de pe un coridor care se înfunda. Pe una dintre aceste lăzi stătea cetățeanul Uran, conjugând în șoaptă, dar hotărâtă, verbe în limba raswar. Ychanele din Stația Athoek

vorbeau aproape numai în raswar, iar vecinele noastre din stație erau în mare parte ychane. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi acceptat să se ducă la echipa medicală ca să învețe esențialul sub influența drogurilor, dar refuzase vehement s-o facă. Uran era singura persoană civilă din menajul meu, de-abia împlinise șaisprezece ani și nu se înrudea nici cu mine, nici cu altcineva din *Mila lui Kalr*, însă mă simțisem responsabilă pentru ea.

Cinci se afla prin apropiere, părând absorbită să se asigure că ceaiul pentru profesoara lui Uran, care trebuia să sosească în câteva minute, era pregătit. De fapt, Cinci o ținea pe Uran sub observație. La câțiva metri distanță, Kalr Opt și Kalr Zece frecau podeaua coridorului, care era deja mult mai curată și mult mai puțin cenușie decât bucata vizibilă în exteriorul micului apartament improvizat. Cântau încet în timp ce munceau, pentru că prin apropiere dormeau cetățene.

„Iasomia crescuse
În camera iubitei mele
Se încolăcise pe patul ei
Fiicele postiseră și-și răseseră capetele
Peste o lună vor vizita templul din nou
Cu trandafiri și camelii
Dar eu mă voi hrăni
Doar cu parfum de iasomie
Până la sfârșitul vieții“

Era un cântec vechi, mai bătrân chiar decât Opt și Zece, mai bătrân probabil decât bunicii lor. Eu îmi aminteam de vremea când abia apăruse. În navetă, unde nici Opt, nici Zece nu mă puteau auzi, l-am cântat cu ele. Foarte încet, fiindcă Tisarwat dormea lângă mine, cu centura pusă. Când m-a auzit pilotul navei, a trecut-o un mic fior de mulțumire. O neliniștiseră drumul acesta neașteptat până

la stație și lucrurile auzite despre mesajul guvernatoarei Giarod. Dar dacă eu cântam, atunci totul era bine.

În *Mila lui Kalr*, Seivarden dormea și visa. Cele zece amaate dormeau și ele, înghesuite în paturile lor strâmte. Decada Bo (condusă de Bo Unu, pentru că Tisarwat era cu mine în navetă) de-abia se trezise și se apucase de rugăciunea de dimineață, trecând prin ea mai degrabă cu gândurile în alte părți (*Floarea dreptății e pacea. Floarea bunei-cuviințe e frumusețea în gând și faptă...*).

Nu mult după aceea, Medicul își încheie tura și-l găsi pe locotenentul Ekalu în micuța sală cu pereți albi a decadei, privindu-și fix mâncarea.

— Ești bine? întrebă Medicul și se așeză alături.

Etrepa care era de serviciu îi puse un bol de ceai în față.

— N-am nimic, minți Ekalu.

— Am servit mult timp împreună, îi spuse Medicul.

Ekalu, încurcată, nu ridică ochii și nu zise nimic.

— Înainte să fii promovată, te-ai fi dus să găsești susținere la ceilalți din decadă, dar acum nu mai poți face asta. Acum ele sunt ale lui Seivarden.

Înainte să vin eu – înainte ca ultimul căpitan al *Milei lui Kalr* să fie arestat pentru trădare –, Ekalu fusese Amaat Unu.

— Și presupun că simți că nu te poți duce la etrepele tale. (Etrepa care o servea pe Ekalu stătea impasibilă într-un colț al încăperii.) Mulți locotenenți ar face-o, însă ei n-au fost înaintați în rang pomind din decadă, nu-i așa?

Nu mai spuse că Ekalu se îngrijora să nu-și submineze autoritatea în fața camarazilor cărora ani de zile le fusese egală. Nu mai spuse că Ekalu știa prea bine cât de inegal e un astfel de schimb în care un superior cere ajutor și susținere emoțională de la soldații pe care-i comandă.

— Ba chiar îndrăznesc să spun că ești prima care a izbutit să fie promovată dintr-o decadă.

— Nu, răspunse Ekalu cu o voce plată. Doamna comandant a fost prima. (Se referea la mine.) Cred că ai știut de la început.

Că eram o unitate ancilară și nu un om, adică.

— Atunci asta-i problema? întrebă Medicul, care nu se atinsese de ceaiul pe care i-l oferise etrepa. Doamna comandant a fost prima?

— Bineînțeles că nu. Ekalu își ridică în cele din urmă privirea și fața ei impasibilă lăsa o clipă să transpară un sentiment, dar acesta dispăru iute. De ce m-ar deranja asta?

Știam că spune adevărul. Medicul arată printr-un gest că nu-i pasă.

— Unii oameni devin invidioși. Locotenentul Seivarden este... foarte atașată de doamna comandant. Iar tu și locotenentul Seivarden...

— Ar fi o tâmpenie să fiu invidioasă pe doamna comandant, zise Ekalu, cu o voce amabilă.

Vorbea serios. Cuvintele ei ar fi putut fi considerate o insultă, însă știam că nu asta intenționase. În plus, avea dreptate. N-ar fi avut niciun sens să mă invidieze.

— Genul ăsta de sentimente, zise Medicul pe un ton sec, nu sunt întotdeauna foarte logice.

Ekalu nu răspunse.

— Mă întreb uneori ce a trecut prin mintea lui Seivarden când a aflat că doamna comandant e unitate ancilară. Nici măcar om! Continuă apoi, ca răspuns la o minusculă reacție emoțională de pe chipul lui Ekalu: Chiar nu este. Îmi închipui că doamna comandant o să-ți spună singură.

— O să-mi spui acum că doamna comandant e doar un simplu echipament în loc să fie o *ea*? atacă Ekalu, apoi își întoarse privirea. Cer preaplecăță iertăciune, Medic. Mi-a picat greu.

Fiindcă puteam vedea ce vedea Nava, am observat reacția plină de îndoieli a Medicului la scuzele lui Ekalu exagerat de formale, ca și încercarea atentă a acesteia de a vorbi fără accentul ei normal, de clasă de jos. Dar Medicul o știa de mult pe Ekalu, mai ales din perioada în care ea făcuse parte dintr-o decadă.

— Cred, zise Medicul, că Seivarden e convinsă că știe cum e să fii la fundul grămezii. Cu siguranță a aflat că poți ajunge acolo chiar dacă provii dintr-o familie bună, ai maniere impecabile și totul indică spre faptul că Aatr a revărsat asupra ta o viață plină de fericire și belșug. A aflat că se poate ca cineva pe care ea l-a demis și l-a desconsiderat să-i merite de fapt respectul. Și acum, că a aflat toate astea, îi place să creadă că te înțelege pe tine. Îi veni altă idee. De asta nu-ți place când spun că doamna comandant nu este om, nu-i așa?

— Eu n-am fost niciodată la fundul vreunei grămezi, zise Ekalu, pronunțând larg vocalele, ca Medicul sau ca Tisarwat; sau ca Seivarden, sau ca mine. Și am spus că n-am nimic.

— Atunci am greșit, răspunse Medicul, fără supărare sau sarcasm în voce. Îți cer umilă iertare, locotenente.

Vorbea mai protocolar decât era nevoie cu Ekalu, pe care o știa de atât timp, pe care o trata de atât timp.

— Bineînțeles că ești iertată, Medic.

Seivarden dormea în continuare. Habar n-avea de încurcătura colegei (și iubitei) sale. Habar n-avea, mă tem, că devenise una dintre favoritele Navei. Începusem să suspectez că Nava ținea foarte mult la ea. Nava nu ar ezita să spună cu voce tare foarte multe lucruri, dar asta niciodată.

În navetă, lângă mine, Tisarwat mormăi ceva și se foi, însă fără să se trezească. Am început să mă gândesc la ce aș putea găsi în Stația Athoek când ajungem acolo și ce aș putea eu să fac.

